

Arrest

nr. 222 111 van 28 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 26 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2016 wordt aan verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 december 2016 wordt een beslissing genomen tot herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2016.

Op 26 februari 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 26 februari 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : B. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : Marokko

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/02/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 7 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het geven van verschillende identiteiten. Uit het

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03/03/2016 dat hem betekend werd op 03/03/2016. Betrokkene kreeg op 11/12/2016 ook reeds een herbevestiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 26.02.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat een maand geleden een traditioneel huwelijk is aangegaan met F. K. (...), die de Belgische nationaliteit heeft. Hij is de geboortedatum van haar echter vergeten en kent de straat wel waar ze woont maar niet de huisnummer. Betrokkenes partner werd in onze administratieve bestanden teruggevonden, het gaat om K. F. (...) °(...).1979 die de Belgische nationaliteit heeft. Uit de administratieve dossiers van betrokkene en zijn partner blijkt er geen bewijs te zijn van deze relatie. Dat betrokkene verklaart een relatie met K. F. (...) te hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene werd gehoord op 26.02.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 26.02.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat in België op zoek is naar een beter leven en wil niet terug keren naar zijn land van herkomst omdat de economie daar slecht is en er geen werk te vinden is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker dient een enig middel in dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 EVRM; schending van artikelen 14, 15bis, 16, 17 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig

deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikelen 14, 15bis, 16, 17 en artikel 40 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier van verzoeker miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de Staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wenst op te merken dat de motivering in de beslissing d.d. 26 februari (stuk 1) een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds 7 jaar in België. Verzoeker heeft in die tijd een vrouw ontmoet en heeft daarmee een relatie. Dat deze relatie ernstig is volgt uit het feit dat er tussen verzoeker en diens partner reeds een traditioneel huwelijk werd afgesloten. De partner van verzoeker, waarmee hij effectief samenwoont is van Belgische nationaliteit en zij woont en werkt in België.

De Staatssecretaris stelt dat hij zijn verblijf in België niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Verzoeker wenst zich te vestigen.

Indien aan verzoeker thans een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd, is dit volkomen onredelijk en in strijd met artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 8 EVRM, omdat verzoeker eens gerepatriëerd naar Marokko gedurende 3 jaar niet kan terugkomen en derhalve geen gezin kan vormen met zijn partner.

Verzoeker en diens partner hadden reeds contact genomen met de gemeente om ook daar het nodige te doen opdat verzoeker en diens partner op de gemeente willen huwen.

Aangezien de partner van verzoeker Belgische is en in België leeft en hier werkt, kan zij bezwaarlijk 3 jaar in Marokko verblijven. De suggestie van de Staatssecretaris dat met de moderne communicatiemiddelen geen probleem mag zijn, slaat nergens op omdat het vormen van een gezin meer behelst dan alleen met elkaar communiceren.

Verzoeker roept een schending van artikel 8 EVRM, immers door het opgelegde inreisverbod kan verzoeker geen gezin vormen met zijn Belgische partner.

Verder heeft de Staatssecretaris bij het opleggen van een inreisverbod de verplichting om de evenredigheid van dergelijke maatregel met het recht op een gezinsleven- of privéleven dat verzoeker heeft op grond van artikel 8 EVRM te onderzoeken.

Hieromtrent stelt de Staatssecretaris echter dat het inreisverbod van 3 jaar geen inbreuk op artikel 8 EVRM uitmaakt doordat niet wordt aangetoond dat verzoeker afhankelijk is van zijn Belgische partner.

Verzoeker betwist zulks formeel, aangezien hij onder het inreisverbod geen gezin kan vormen met zijn Belgische partner.

Uit de motivering in de beslissing d.d. 26 februari 2019 blijkt dus dat er met de concrete omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt geenszins rekening wordt gehouden. De Staatssecretaris laat duidelijk na de impact van het reisverbod van 3 jaar op het leven van verzoeker te onderzoeken.

Een inreisverbod voor 3 jaar zou immers voor verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen. Hij zou immers niet alleen het contact met zijn partner verliezen en kan geen gezin stichten gedurende het inreisverbod.

Het is aldus duidelijk dat aan het gezinsleven van verzoeker voorrang moet worden verleend bij de afweging van de impact van de beslissing op zijn gezinsleven en de doelstelling van de Belgische overheid om een illegaal verblijf in België tegen te gaan.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de Staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris het recht van verzoeker om te genieten van een familie- en gezinsleven schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;
- art. 8 EVRM;
- art. 14, 15bis, 16, 17 en 47/3 van de Vreemdelingenwet;
- art. 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing enkele concrete elementen in zijn dossier miskent. De bestreden beslissing zou een 'standaard-beslissing' betreffen, die geen rekening houdt met de concrete situatie van verzoekende partij.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet ernstig zijn.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03.03.2016, dat door verzoekende partij niet uitgevoerd werd. Op 11.12.2016 werd dit bevel herbevestigd. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie stelde evenwel vast dat verzoekende partij ook hieraan geen gevolg gaf.

Verzoekende partij betwist dit determinerende motief van de bestreden beslissing niet.

Verzoekende partij meent evenwel dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn situatie. Verzoeker wijst op het feit dat hij reeds 7 jaar in België verblijft, dat hij een relatie heeft met mevr. F. K. (...), met wie hij een traditioneel huwelijk afsloot en die in België zou wonen en werken.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie uitvoerig inging op deze relatie:

"Betrokkene werd gehoord op 26.02.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat een maand geleden een traditioneel huwelijk is aangegaan met F. K. (...), die de Belgische nationaliteit heeft. Hij is de geboortedatum van haar echter vergeten en kent de straat wel waar ze woont maar niet de huisnummer. Betrokkenes partner werd in onze administratieve bestanden teruggevonden, het gaat om K. F. (...) °(...).1979 die de Belgische nationaliteit heeft. Uit de administratieve dossiers van betrokkene en zijn partner blijkt er geen bewijs te zijn van deze relatie. Dat betrokkene verklaart een relatie met K. F. (...) te hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenen kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."

De voorgehouden schending van art. 8 EVRM kan bijgevolg niet aangenomen worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder herhaalt dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke familiale situatie van de verzoekende partij.

Vooreerst komt het aan verzoekende partij toe om het bestaan van een beschermenswaardige relatie aan te tonen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM.

Zie dienaangaande:

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoekende partij verwijst enkel naar zijn relatie met mevr. K. (...), met wie hij een traditioneel huwelijk zou afgesloten hebben.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie stelde vast dat noch in het dossier van verzoeker, noch in het dossier van mevr. K. (...) een bewijs te vinden is van deze relatie.

Ook middels huidig verzoekschrift legt verzoeker geen enkel bewijsstuk neer aangaande vermeende relatie.

Verweerder stelt daarnaast vast dat verzoekende partij nog geen enkele stap heeft ondernomen om het vermeende huwelijk ook naar Belgisch recht te officialiseren. Verzoeker houdt voor dat hij reeds contact opnam met de gemeente, doch er wordt geen stuk neergelegd dat deze stelling staat.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie om te oordelen dat de relatie, waarover geen enkel bewijsstuk neerligt, geen automatisch recht op verblijf geeft.

Er is geen sprake van een beschermenswaardige relatie.

Daarnaast houdt verzoekende partij voor dat hij reeds 7 jaar in België zou verblijven.

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat dit privéleven in illegaliteit is uitgebouwd. Verzoekende partij heeft geen enkele poging ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren. De loutere bewering in het verzoekschrift, dat verzoeker zich wenst te vestigen, doet hieraan uiteraard geen afbreuk.

"Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk).

Terwijl de voorgehouden integratie in België niet onder de bescherming van art. 8 EVRM valt:

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de bestreden beslissing een onevenredige en disproportionele inmenging van zijn privéleven inhoudt, laat verweerder gelden dat er in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

De bestreden beslissing betreft immers geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij houdt voor dat zijn vermeende partner, gelet op haar leven en werk in België, bezwaarlijk 3 jaar in Marokko zou kunnen verblijven.

Vooreerst laat verweerder gelden dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen worden beleefd en/of uitgebouwd. Verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het werk van zijn vermeende partner in België, maar toont niet aan dat een tewerkstelling in Marokko onmogelijk zou zijn.

Zie dienaangaande:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Bovendien maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat een tijdelijke verwijdering van voorgehouden partner, gedurende dewelke zij in contact kunnen blijven staan, een breuk zou betekenen van zijn gezinsleven. De vermeende partner kan verzoekende partij ook komen bezoeken, als deze laatste de mening is toegedaan dat het vormen van een gezin meer behelst dan alleen communiceren.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)"

Verweerder benadrukt dat de vermeende partner van verzoekende partij hem te allen tijde kan opzoeken in zijn land van herkomst, voor de duur van de verwijdering. Mevr. K. (...) heeft de Belgische nationaliteit, wat haar inderdaad in staat stelt om naar Marokko te reizen.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de

verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Een schending van art. 8 EVRM kan bijgevolg niet aangenomen worden.

Uit bovenstaande blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie wel degelijk onderzoek gevoerd heeft naar de impact van de bestreden beslissing op het voorgehouden gezinsleven. Verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Tot slot stelt verweerder vast dat verzoekende partij bij de bespreking van zijn enig middel niet ingaat op de vermeende schending van art. 14, 15bis, 16 en 17 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast werpt verzoekende partij in zijn enig middel een schending op van art. 40 van de Vreemdelingenwet, maar ook hierop wordt niet ingegaan.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker voert de schending van de artikelen 14, 15bis, 16, 17, en 47/3 van de vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 14, 15bis, 16, 17, en 47/3 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat hij *"niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven"* en *"(g)elet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole"*. Hierbij wordt overwogen dat de gemachtigde van de bevoegde minister in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker verklaarde dat hij een maand geleden een traditioneel huwelijk is aangegaan met F.K., die Belgische nationaliteit heeft, hij haar straat wel kent, maar niet haar huisnummer en hij haar geboortedatum is vergeten. Daarnaast gaf verzoeker aan dat hij geen medische problemen heeft en hij in België op zoek is naar een beter leven en hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omdat de economie er slecht is en er geen werk te vinden is. De gemachtigde concludeert hieruit dat een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet wordt aangetoond.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat de bestreden beslissing een loutere standaardbeslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op zijn situatie. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat in deze zaak niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.4. Artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2 Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Artikel 40 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op burgers van de Unie. In artikel 40, § 2 van de vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk gesteld dat: *"Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk."* Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde aangeeft dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft. Verzoeker betwist dit niet. Niet in het minst toont verzoeker aan dat hij een burger van de Unie zou zijn. Bijgevolg kan verzoeker, die niet aan toont een burger van de Unie te zijn, dienstig de schending aanvoeren van artikel 40 van de vreemdelingenwet, een bepaling die betrekking heeft op burgers van de Unie.

Een schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate waarin verzoeker de schending wenste aan te voeren van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat van toepassing is op de familieleden van een Belg, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker reeds stappen heeft gezet om deze procedure gezinshereniging op te starten, zodat hij zich momenteel niet kan beroepen op deze bepaling.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord op 26.02.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat een maand geleden een traditioneel huwelijk is aangegaan met F. K. (...), die de Belgische nationaliteit heeft. Hij is de geboortedatum van haar echter vergeten en kent de straat wel waar ze woont maar niet de huisnummer. Betrokkenes partner werd in onze administratieve bestanden teruggevonden, het gaat om K. F. (...) ^(...).1979 die de Belgische nationaliteit heeft. Uit de administratieve dossiers van betrokkene en zijn partner blijkt er geen bewijs te zijn van deze relatie."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde in rekening heeft gebracht dat verzoeker verklaarde sinds één maand traditioneel gehuwd te zijn met een Belgische onderdane, van wie hij de geboortedatum is vergeten en het huisnummer niet kent, maar wel de straat waar zij woont. Voorts wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier geen bewijs van deze relatie blijkt. Ook thans in het kader van deze beroepsprocedure brengt verzoeker geen stukken bij om zijn religieus huwelijk en relatie met mevrouw F.K. te staven. In deze omstandigheden wordt een gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw F.K. in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

In de bestreden beslissing sluit de verwerende partij vervolgens het gezins- en privéleven toch niet volledig uit en vervolgt:

"Dat betrokkene verklaart een relatie met K. F. (...) te hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."

In dat geval dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan

evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoeker verder als volgt gemotiveerd:

“Dat betrokkene verklaart een relatie met K. F. (...) te hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale

relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."

Verzoeker laat inzake deze afweging gelden dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en in België leeft en werkt, zodat zij bezwaarlijk drie jaar in Marokko kan verblijven. Verzoeker voert aan dat de suggestie in de bestreden beslissing dat zij met elkaar contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen en er geen probleem mag zijn, nergens op slaat omdat het vormen van een gezin meer inhoudt dan alleen met elkaar communiceren via moderne communicatiemiddelen. Verzoeker laat gelden dat de thans bestreden beslissing hem verhindert om een gezin met zijn Belgische partner te vormen. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de concrete omstandigheden waarin hij zich bevindt.

Vooreerst toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft uiteengezet: "(d)at betrokkene verklaart een relatie met K. F. (...) te hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf." Uit een lezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een loutere huwelijksband of het louter aangaan van een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan *an sich* niet volstaat om een verblijfsrecht te verkrijgen. Ook andere voorwaarden moeten zijn vervuld. In die zin kan de gemachtigde dan ook worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt "(d)at betrokkene verklaart een relatie met K. F. (...) te hebben, geeft hem niet automatisch recht op verblijf."

An sich betwist verzoeker niet dat hij met mevrouw K.F. contact kan houden via moderne communicatiemiddelen, maar hij laat in essentie gelden dat dit bezwaarlijk kan volstaan om een gezinsleven uit te oefenen.

Het staat verzoeker evenwel vrij een visum gezinshereniging aan te vragen in het kader van zijn relatie met een Belg, waarbij hij vooreerst de opheffing of schorsing van het aan hem opgelegde inreisverbod van drie jaar overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet vraagt.

Ook blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier dat het (vermeend) gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust moesten zijn dat verzoekers verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven vanaf het begin precair zou zijn.

Ook wordt opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Louter ten overvloede wordt er nog op gewezen dat het mevrouw K.F. vrijstaat om verzoeker (periodieke) bezoeken te brengen in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker nog opwerpt dat de gemachtigde stelt dat het inreisverbod van drie jaar geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM omdat niet wordt aangetoond dat verzoeker afhankelijk is van zijn Belgische partner, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat er in deze zaak geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM omdat verzoeker niet zou hebben aangetoond niet afhankelijk te zijn van zijn partner.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd

uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET